

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
w sprawie **K. G.**,
skazanego z art. 190a § 1 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, w dniu 6 listopada 2025 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie
z dnia 30 stycznia 2025 r., sygn. akt XI Ka 1006/24,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie
z dnia 23 sierpnia 2024 r., sygn. akt IV K 215/24,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 23 sierpnia 2024 r., sygn. akt IV K 215/25, K.G. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które wymierzono mu karę 200 stawek dziennych grzywny, przy określeniu

wysokości jednej stawki na kwotę 30 złotych. Ponadto orzeczono zakaz kontaktowania się oskarżonego z pokrzywdzoną A.K. na okres 2 lat oraz zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej na odległość mniejszą niż 50 metrów na okres 2 lat.

Od tego wyroku, w zakresie rozstrzygnięcia o karze, apelację na niekorzyść oskarżonego wniósł pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej, który – podnosząc zarzuty rażącej niewspółmierności kary – wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby.

Z kolei obrońca oskarżonego, sformułował zarzuty obrazy prawa procesowego, która miała istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia (art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k.) oraz podniósł zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia. Wniósł o uniewinnienie K.G. od zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 30 stycznia 2025 r., sygn. akt XI Ka 1006/24, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Od orzeczenia Sądu II instancji kasację wniósł obrońca skazanego, podnosząc zarzut rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego, mającego wpływ na treść zapadłego w sprawie orzeczenia, a mianowicie art. 14 k.p.k., statuującego obowiązującą w postępowaniu karnym zasadę skargowości, a to poprzez wyjście przez Sąd I instancji w treści kwestionowanego na ten moment wyroku skazującego poza granice aktu oskarżenia, jak również skazanie za czyn mimo *de facto* braku wniosku pokrzywdzonej w tym zakresie i tym samym skazanie K.G., co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 7 pkt 9 k.p.k.

Na podstawie tak sformułowanego zarzutu autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i umorzenie postępowania.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, co uprawniało do jej rozpoznania na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie warto przypomnieć, że orzecznictwie powszechnie akcentuje się, iż „zgodnie z tą zasadą określoną w art. 14 § 1 k.p.k., ramy postępowania jurysdykcyjnego są określone przez zdarzenie historyczne opisane w akcie oskarżenia, a nie przez poszczególne elementy tego opisu. W konsekwencji, sąd nie jest związany ani szczegółowym opisem czynu zawartym w zarzucie aktu oskarżenia, ani kwalifikacją prawną nadaną temu czynowi przez oskarżyciela. Zasada skargowości nie ogranicza sądu w ustaleniach szczegółowych elementów faktycznych zdarzenia opisanego w akcie oskarżenia, ani w prawnej ocenie zarzucanego czynu” (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2021 r., II KK 26/21, LEX nr 3219756*).

Co jednak najistotniejsze w kontekście argumentacji wskazanej w uzasadnieniu kasacji, w przypadku rozciągniętych w czasie przestępstw wieloczynowych cezurą czasową dla Sądu orzekającego jest data wydania wyroku, nie zaś moment złożenia wniosku o ściganie (*por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2002 r., II KKN 17/00, OSNKW 2002/7-8/55, LEX nr 53737*). Bez znaczenia dla sprawy pozostaje zatem to, że pokrzywdzona złożyła zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa z wnioskiem o ściganie 26 września 2021 r., zaś koniec okresu przypisanego skazanemu przestępstwa określono, analogicznie jak w akcie oskarżenia, na listopad 2022 r. Kwestionowanie zaś przez obrońcę skazanego samego czasu popełnienia przestępstwa dotyczy ustaleń faktycznych i pozostaje poza zakresem postępowania kasacyjnego, niezależnie od ograniczonych jego ram w niniejszej sprawie z uwagi na wymierzenie oskarżonemu kary wolnościowej.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążając skazanego.

[WB]

[r.g.]

